

свима заповијестима и уредбама Господњим беспрекорно“, али у њима није било живе вере, дужног страху и страхопоштовања.

Анђео говори: „Не бој се, Захарија, јер је услышана молитва твоја; и жена твоја Јелисавета родиће ти сина, и надјенућеш му име Јован, и биће ти радост и весеље“. Обећано дете неће бити једноставно утеша бездеть-

Чиме дајемо до знања зломе духу да пристајемо да га слушамо? Злим, погрешним, греховним мислима, жељама. Када почнем да мислим зло, погрешно, грешно, да желим зло, погрешно, грешно, тиме дајем знак зломе духу да сам сагласан да га слушам и он одмах почиње да делује на мене. И ето, по обичају клевеће на Бога, обнављајући ми у сећању уз своје коментаре, све што сам ја икада слушао, читao, говорио против Бога и Његових заповести, прелешћујући ме, наговарајући, објашњавајући, доказујући зашто ја могу, зашто требам, зашто имам права, основу, потребу да мислим, да радим, да говорим оно што хоћу, што желим, што мислим. Тако прелешћен злим духом, на крају, као опијен лошим вином, заборављам се, заборављам да има Бога и мноме овладавају зло и неправда и грех царује у мени и ја... пропадам! Сви би ми, браћо и сестре, пропали, да Син Бога Живога није дошао у свет да спасе грешнике.

Прошојереј Родион Пушишин

ној породици, већ ће доћи као оруђе Божијег Промисла и „многи ће се обрадовати рођењу његову“. А шта чини Захарија? Он говори Анђелу: „По чему ћу ја то познати? Јер ја сам стар и жена је моја у годинама“. Није се сетио догађаја са стогодишњим Авраамом и Саром. Као да је Свето Писмо, само за себе, са својим чудима, а живот – сам за себе са својом банањошћу и сујетом. Зато га је Анђео и укорео: „бићеш нијем и нећеш мочи говорити до онога дана док се то не збуде, зато што ниси вјеровао мојим ријечима које ће се испунити у своје вријеме“. У Старом Завету је неко могао да

буде сматран непорочним, а у исто то време – да не зна Живога Бога. Тако је и Савле, до свога обраћења „по правди закона“ био „беспрекоран“ (Флп. 3, 6), а истовремено – гонитељ Христа. Зато је Христос и говорио ученицима: „ако не буде правда већа него правда књижевника и фарисеја, нећете ући у Царство небеско“ (Мт. 5,

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице са благословом игумана јеромонаха Рафаила

РАДЕНДЕСЕЊЕ

ШЕСНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Зачеће свећој Јовану Крститељу
света мученица Ираида

Мт. 25:14-30 (зач. 105); Лк. 1:5-25 (зач. 2);

2 Кор. 6:1-10 (зач. 181); Гал. 4:22-31 (зач. 210);

ејског буеносаирески и јужноамерички Александар (Милеани)

ПРИЧА О ТАЛАНТИМА

У време док је Спаситељ живео на земљи талант је означавао велику новчану суму, која одговара вредности од 60 мина (кеса сребра из сличне јеванђелске приче). Мина је одговарала вредности од сто динара. Уобичајено је најамник зарађивао један динар дневно. У овој причи се речју „талант“ означава свеукупност свих добара, која је Бог даровао човеку – како материјалних, тако и душевних и духовних, односно благодатних. Материјални „таланти“ јесу богатство, повољни животни услови, цењени друштвени положај, добро здравље. Душевни таланти су бистар ум, добро памћење, различите способности у области уметности и примењеног рада, дар красноречивости, храброст, осетљивост и саосећање, као и многе друге особине којима нас је Створитељ обдарио. Осим тога, да би успешно чинили добро, Господ нам шаље

у помоћ различите благодатне дарове - духовне „таланте“. О њима пише св. ап. Павле у првој посланици Коринћанима: „свакоме се даје пројава Духа на корист... Едноме се даје кроз Духа ријеч мудрости; а другоме ријеч знања... другоме вјера... другоме дарови исцјељивања... другоме чињење чудеса, а другоме пророштво... све ово чини један и исти Дух, дијелећи свакоме понаособ како хоће“ (1Кор. 12, 4 – 11).

Како видимо из Јеванђелске приче о талантима, изводимо закључак да Бог од људи не захтева дела која превазилазе њихове сile и способности. Међутим, ови таланти, који су им даровани, захтевају одговорност. Човек је дужан да их „умножи“, на корист Цркве, ближњих и, што је важно, развијати, неговати у себи добре особине. У самој ствари постоји веома тесна веза између спољашњих дела и стања

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

дуже. Што више човек чини добро, то се више и духовно обогаћује, усавршава у врлинама. Споляшње и унутрашње су неразвојни.

Прича о минама (кесама сребра, Лк. 19, 11 – 27) је веома слична причи о талантима и зато је нећемо засебно тумачити. У обома причама самољубиви и лењиви за добро људи, представљени су у лицу злог слуге, који је закопао благо свога господара. Зли слуга није требао да пре-

реч о награди у будућем животу: ко се духовно богатио у овом животу, тај ће се у будућем обогатити још и више, и наспрот, лењиви губи и оно мало, што је раније поседовао. У извесној мери, правичност овог се потврђује свакодневно. Људи, који не развијају своје способности, постепено их губе. При испразном и неделатном вегетирању, човеков ум постепено затупљује, вола атрофира, осећања бледе и читаво тело и душа се раслабљују. Он постаје неспособан ни за шта

Символички шестопсалмие означава долазак Христа Спаситеља у свет, због чега се у почетку и чита благовешће које су појали анђели при рођењу Исуса Христа: „Слава на висини Богу, и на земљи мир, међу људима добра воља“, а слабо осветљење храма нам указује на то да Христос Спаситељ, премда је и дошао у свет, још увек се није јавио читавом народу, док није напунио тридесет година. Јављање Спаситеља проповеђу изображен је у време док ђакон изговара речи: „Бог је Господ и јави се нама...“

архимандрит Илија Рајзимир

корева свога господара за сировост, јер је господар од њега тражио мање него од других.

Фразу „дати сребро у мењачницу“ треба схватити као усмешење да при недостатку сопствене иницијативе и уменшности у чињењу добра, човек у крају мери треба да се стара да помаже другим људима у томе. У сваком случају, не постоји човек који ни за шта није способан. Свако може да верује у Бога и да се моли за друге људе. Молитва је, пак, тако свештено и корисно дело, да може заменити многа добра дела.

„Свакоме који има да ће се; а од онога који нема, узеће се и оно што има“. Овде је претежно

осим да вегетира, попут траве.

Ако се замислимо над дубоким смислом овде наведених прича о нерасудљивом богаташу и талантима, схватамо, како чинимо велики преступ према себи самима, када у испразности или у беспотребности житејске сујете трајимо време и снаге које нам је Бог даровао. Овако поткрадамо саме себе. Стога нам је неопходно да себе устројимо тако да сваког тренутка свог живота чинимо добро, усмеравамо ка Божијој слави сваку своју мисао, сваку жељу.

Служити Богу – то није неопходност, већ велика част!

Амин.

протојереј Вјачеслав Резников

О СТАРОЗАВЕТНОЈ ПРАВЕДНОСТИ

на Зачеће часној Славној Пророка, Претече и Крститеља
Господњег Јована

Стари и Нови Завет Апостол Павле је упоредио са двама синовима Авраамовим. Исаил, рођен од робиње Агаре, био је изагнан заједно са мајком, а Исаак, рођен од слободне, наследио је обећања, која је Бог дао његовом оцу. „Оне су два Завета“, наставља Апостол, „један од горе Синаја, који рађа за робовање“, „и одговара садашњем Јерусалиму, а он робује са дјецом својом, а горњи Јерусалим слободан је, и мати је свима нама“. И колико је велика разлика између ропства и слободе, толико је старозаветна праведност, па чак и у њеним најбољим носиоцима, различита

део да уђе у храм Господњи и кади“. Он је свакако ушао не само са кађењем, него и са молитвом, а његова молитва свакако није била за рађање деце (што се види из даљег), већ за спасење Израиља, за шта се „и све мноштво народа мольаше напољу за вријеме кађења“. Одједном се Захарији јавља „анђео Господњи ставши са десне стране кадионог жртвеника“. Он објављује да је молитва услышена. Шта пак чини Захарија? Он се моментално збунио и „спопаде га страх“. Зашто то? Јер је знао где улази: тамо где је Бог обећао Мојсију да ће се „открити“ за разговор са њим. Он је

Не поверај се ономе у кога твоје срце нема поверења. За свакога три су главна, неопходна рада: бојати се Бога, молити му се и чинити добра ближњима.

Неки упиташе оца Пимена: „Ако би видели кога да греши, да ли му треба напоменути о томе? – Што се мене тиче ја бих поред њега прошао и не би му ништа рекао“ одговори он.

Један брат упита оца Пимена: у чему се састоји покајање за грехе? У томе, одговори он, да се више не чине – не понављају раније учињени грехи. Јер ко су непорочни, праведни и поштени? Они који нису грешили, као и они који су се оставили греха својих па тако постали праведници“.

изреке свештог Пимена Великог

од новозаветне.

За родитеље Јована Крститеља се каже да су „бијаху обоје праведни пред Богом, и живљаху по свима заповијестима и уредбама Господњим беспрекорно“. Али одједном, када Захарија „служи по своме реду пред Богом, по обичају свештенства паде му у

ушао на то место које се у древна времена испуњавало видљивим образом славе Божије. Он је ушао да моли, и молитва је услышана; а у души уместо благодарности, увукли су се збуњеност и страх. Значи и служење његово и молитва његова, премда су били и испуњени, као и све у њему, „по